

LIMITY
ANTI-
SEXISMU

/ Sissy Doutsiou /

**Vydalo Nakladatelství Subverze
v květnu 2018**

**subverze.noblogs.org
subverze@riseup.net**

**překlad: Drobed
drobed.noblogs.org**

zdroj: <http://libcom.org/library/limitations-anti-sexism>

Během prosince 2008 si anti-sexistky stěžovaly na sexistické chování našich soudruhů a mládeže v ulicích. Zazněl tam slogan „Fízlové, děvky, vraždíte děti!“ To otevřelo diskusi, v níž ženské skupiny podílející se na prosincovém povstání, prostřednictvím plakátů a komuniké, vyjádřili názor, že je mezi anarchisty mnoho sexistů a hnutí jako celek má se sexismem problém. Členky řeckých anarchistických kolektivů spravujících anarchistické prostory se začaly bavit o tom, co je sexismus, co se dá nazvat anti-sexismem a jak se dá proti sexismu efektivně bojovat. Tato debata byla více méně přerývaným dialogem odehrávajícím se na obsazených univerzitách a ve chvílích klidu, kdy jsme rozdýchávali plíce popálené slzným plynem a mnuli si oči na barikádách.

Když se konflikt uklidnil a různé kolektivy směřovaly energii do nejrůznějších činností a projektů, jsem stále musela myslet na tuto sexisticko/anti-sexistickou debatu, snažila jsem se ji lépe pochopit a uvážit anarchistickou pozici v ní. Snažila jsem se dát dohromady své zkušenosti za více než sedm let práce v různých

anarchistických skupinách v Anglii, své úvahy o anti-sexisticky zaměřených soudružkách a soudruzích, které jsme potkávala na setkáních proti summitům G8 a EU, ve squattech a sociálních centrech nebo na cestách po Evropě. Z fám a šeptandy šířené zejména anti-sexisticky a nenásilně orientovanými demonstranty to vypadá, že mnoho lidí věří tomu, že jsou řečtí anarchisté machističtí, sexističtí a nemají teorií podložené chápání sexismu.

V tomto eseji jsem si vytkla cíl využít mezinárodních ohlasů a svých zkušeností z prosincového lidového povstání roku 2008, abych nabídla pár analytických úvah o sexismu a anti-sexismu. Kulturní rozdíly a rozdíly v normách chování v jednotlivých společnostech význam této otázky ještě dále prohlubují. Rozdílné kultury odporu, rozsah konfrontace, terče vůči nimž je namířena neposlušnost, rozdílné perspektivy boje, užívaná terminologie a rozdíly v politické agendě znemožňují hovořit o sexismu a anti-sexismu ve světovém anarchistickém hnutí na nějaké obecné rovině. Mnohé z věcí, o kterých zde hovořím vyjadřují myšlenky hetero- i homosexuálních soudruhů a soudružek z Řecka, se kterými jiní soudruzi a soudružky nesouhlasí. Doufám, že tyto myšlenky pomohou otevřít tvůrčí diskusi.

Samozřejmě, že všichni anti-sexisté nejsou stejní, já svou kritiku zaměřuji na to, co vnímám jako hlavní proud. Největší problém, jaký s těmito anti-sexisty mám, je, jakým způsobem označují určité lidi za sexisty a kritéria, která k tomu používají.

Každá soudružka musí nejprve změnit svůj každodenní život, a potom, jako další krok se podělit o své zkušenosti a vize s přáteli, komunitou a společností jako celkem. Samozřejmě, že musíme vykořenit všechny prvky kapitalismu, puritanismu, sexismu, lakoty a apatie. Anarchistická společnost, jak si ji představujeme, pracujeme pro ni a přemýšlíme o ní – je jiným typem společnosti, než ta, ve které nyní žijeme. Dá se říci, že anarchie je utopická – je sítí čestných vztahů mezi lidmi, zbavená pastí, které elity po staletí užívaly, aby nám vládly. Anarchie je síť soucitu a vzájemné pomoci bez tabu a omezení organizovaných náboženství, kapitalismu a státu. Anarchie je evolucí k radostnější formě života

přibližující se k co možná největší svobodě pro všechny – zemi, zvířata, lidstvo – kde lidé nejsou pro své přežití nuceni žít jedním předem nadefinovaným, povinným způsobem života.

Součástí boje proti dnešním formám útlaku je i boj proti sexismu. Neměli bychom rozlišovat sexismus v anarchistickém hnutí a sexismus ve společnosti, protože jsme sami součástí dominantní společnosti. Ačkoliv odmítáme roli konzumenta a nakupujeme tak málo, jak je to jen možné, jsme socializováni v západní kapitalistické etice a stále se podílíme na reprodukci kapitálu, ač na minimální úrovni.

Mnoho anarchistů věří, že nejprve musíme bojovat proti sexismu uvnitř hnutí, a až poté bojovat proti sexismu ve společnosti, a i ti, kdo tento argument nepřijímají, se v praxi zaměřují především na interní sexismus. Ti samí lidé věří, že když zničíme sexismus v sobě, bude anarchistické hnutí otevřenější, silnější a především revolučnější. Tito anti-sexističtí válečníci si myslí, že je jednou ze slabostí revolučního hnutí, že ještě stále není dostatečně otevřené pro ženy revolucionářky. Dodatečně zmiňují potlačující a blahosklonný postoj převládající na schůzích vůči ženám, které nic veřejně neříkají a omezují se spíše jen na komunikaci v neformální osobní rovině.

Tyto ženy nemluví, vyjma reakcí na otázky, u nichž se předpokládá, že o nich něco vědí. Situacionistka *Francoise Denevert* ve svém eseji „*La Critique ad Mulierem*“ (1975) popisuje a představuje tyto tiché ženy, které se jen nahodile zapojují do teoretických diskusí, ustaraně koutkem oka sledující náznak uznání od svých kluků nebo blízkých mužských přátel. Nikdy se neodváží přiznat svou neznalost diskutovaného tématu a zaplétají se do zmatku myšlenek nebo opakují to, co slyšely říkat jiné. Těžkosti které mají, považují za zahanbující. Paradoxně ty samé tiché ženy jsou podle *Denevert* často výmluvnými spisovatelkami, které samy kritizují nesoulad mezi svou vlastní schopností vyjadřovat se v psaném a mluveném slově. Ve skutečnosti závisí schopnost hovořit a psát na zkušenostech

každého jedince. Závisí na sebekultivaci, socializaci a odvaze. Někteří muži nejsou dobrými řečníky ani zdaleka a stejně tak je tomu i u žen. Nedá se říci, že jsou muži dobrými řečníky a ženy ne. Stejně tak nelze říci, že jsou ženy citlivější než muži. Záleží na tom, s jakými muži či ženami jsme se setkali. Své analýzy nemůžeme omezovat na anarchistické prostory, protože máme mimo ně přátele, kteří sexisty nejsou a v našich vlastních kolektivech působí mysogini. Jsou různé ženy a různí muži a také různí lidé bez ohledu na pohlaví. Osobní rysy nevymezuje pohlaví. Pasivita není pouze ženským povahovým rysem a oplzlost pouze rysem mužským. Co je tradičně definováno jako maskulinita a feminita jsou jen vedlejší rysy, které se mohou objevovat jak u mužů, tak i u žen.

Pokud přijmeme připomínky a argumenty anti-sexistů, jsou „tiché ženy“ brány jako citlivější a neschopné mluvit na veřejnosti, ne kvůli chování jejich mužských soudruhů, ale kvůli svému pohlaví. Anti-sexisté házejí do jednoho pytle všechny ženy, které na shromáždění (schůzi) nemluví, aniž by brali v úvahu individuální rozdíly mezi nimi. Tím jsou „tiché ženy“ a pozorovatelé tichých žen kolonizováni teorií anti-sexismu a vnímají sami sebe tak, jak je vnímá sexistická společnost. Jak prohlásila *Francoise Denevert*, jsou tyto ženy kolonizovány spektáklem toho, jak jsou vnímány a jsou kolonizovány teorií anti-sexismu. Samy sebe zotročují poslušností „tiché ženy“.

Prvním krokem v našich bojích by mělo být uvědomění si bezpráví, kterého se na nás kapitalismus dopouští, abychom přišli na to, co je špatně. Někdy také vidíme nepřítele v osobě, teorii či situaci, která je pouhým médiem sexistické kultury, jež je formuje a potlačuje.

Po přečtení anti-sexistického textu si někdy začneme myslet, že náš přítel je nechutné sexistické prase, které nás utlačuje. Je to to samé, jako když si po přečtení knihy o psychologii začneme samy diagnostikovat smyšlené paranoie (fóbie).

Ženy mohou svou identitu stavět na společně sdíleném historickém útlaku a svůj vzájemný respekt postavit na této sdílené historii. Některé ženy feministky a anti-sexistky žádají uznání ženy jako samostatné politické kategorie. Není tomu tak pouze v liberálních politických skupinách, ale i v anarchistické scéně. *Judith Butler* přichází s pohledem, že „representace kategorie „žena“ je vždy výlučná, ústící do odporu k dominanci, kterou si tato representace nárokuje. Kategorie „žena“ je vytvořena politickým systémem, jehož součástí je i „stát“ a politikami, které tuto kategorii pojmají jako základ napomáhající v nepřetržitém vytváření hierarchického genderového rozdělování. Femimismus by neměl usilovat o emancipaci skrze mocenské struktury, ale pochopit jak je kategorie „žena“ těmito systémy utvářena.“

Žena také, coby politická kategorie, může usilovat o uznání svého osvobození skrze otevřená shromáždění. Je tu však rozdíl mezi utvářením struktury shromáždění, které uzná práva žen na rovné účastenství a svolení nebo očekávání toho, že konkrétní žena bude požadovat a vymezovat prostor pro své rovné účastenství. Pokud prohlásíme, že ženy toho druhého nejsou schopny, nejsme těmi, kdo je staví do slabší pozice? Je důležitý rozdíl mezi tím být emancipována z vnějšku a posilovat své postavení (empowering oneself). Je rozdíl mezi uznáním a požadavkem. Je rozdíl respektovat ženu, protože je žena a respektovat ji jako respektu hodnou osobu.

Louise Michel^[1] uplatňovala své revoluční přesvědčení v praxi, protože jí její sexuální identita nebránila v tom, aby činila, co uznala za správné. Nenárokovala si zvláštní prostor proto, že byla ženou, ale chtěla být uznávána jako osobnost, bez ohledu na své pohlaví. Byla vědomě lhostejná vůči donucování a řádům, kterým byla kvůli svému pohlaví podrobena. Nebyla ctěna kvůli svému pohlaví, ale pro politický význam, jehož dosáhla díky svým schopnostem, pro svou radikální náuru, odvahu, rozhodnost a důslednost v uplatňování své teorie v praxi.

Revolucionáři jsou provazochodci na laně teorie, kteří vždy spadnou, když se

dostanou příliš daleko ve svých pokusech přeměnit vše na politiku. Vždy existuje možnost přistupovat k anti-sexismu a feminismu jen jako k předmětům třídního boje a anti-kapitalistickým otázkám, a jen tímto způsobem je uzнат „hodnotnými“ politické boje. Na druhou stranu je možné k nim přistupovat jako jednotliví muži a ženy se špatnými osobními obdobími a smutnými zkušenostmi s partnery.

Záměrem anti-sexismu je neustálé rozbíjení gendrové nerovnosti v revolučních aktivitách, jinými slovy je jeho cílem zničit role , které od sebe obě pohlaví odcizují a vyjasnit meze těchto rolí jimž je vystavena revoluční zkušenost. Mají v úmyslu zničit rozpor mezi feminitou a maskulinitou jako rozdíl, který vychází ze společenského podhoubí, které gender konstruuje. Ale feminita, maskulinita a vše ostatní má svůj původ v kultuře. Přesvědčení, že je feminita jen prvkem odcizení žen a maskulinita jen prvkem odcizení mužů, vede k možné ztrátě naší svůdnosti a smyslnosti.

Judith Butler v interview s *Peterem Osbornem* a *Lynne Segalem* konaném v Londýně v roce 1993 tvrdí, že „Jednou z interpretací knihy *Potíže s genderem* je, že žádné pohlaví neexistuje jen gender a gender je performativem [2] Lidé šli pak v této úvaze dál a řekli si, že pokud je gender performativem, musí být radikálně svobodný. Mnohým přišlo, že materialita těla je tu opuštěna, opomíjena, ignorována nebo dokonce popřena. (Při symptomatickém čtení to lze chápat jako somatofobii. Je zajímavé, jak může být text patologizován.) ... jak to přijde, že samotné pohlaví může být interpretováno (vykládáno) jako norma. Jistě, lacanovská psychoanalýza staví na předpokladu, že pohlaví je norma. Já se ale nechci nechat omezovat lacanovským rámcem. Chci rozřešit otázku, jak norma ve skutečnosti zhmotňuje tělo, jak můžeme chápat materiálnost těla, které není normou pouze ovlivňováno, ale v jistém smyslu je normou oživováno (podněcováno) nebo normou dotvářeno.“

Somatofobii můžeme také vnímat jako fenomén negující péči o naše tělo, kvůli poznání, že tato péče je řízena nějakou normou. Přijetí krásy, sexuality, viditelných

rozdílů mezi pohlavími, je jen kapitalistickým odcizením, které jedinci odnímá jemu vlastní individualitu a spojuje jej s utajenou ideologií kapitalistické normy.

U jedince v kapitalismu se předpokládá užívání kapitalistických objektů a uplatňování abstraktních pojmů jako jsou odcizení, pasivita a předpokládané přijetí proniknutí kapitalismu do jeho těla a mysli. Jedinec jakožto anarchista, třídí pronikání odcizení, jež je postaveného na frekvenci a povaze užití spotřeby objektu či produktu a ne na vědomí užití tohoto produktu.

Vědomí a volba užít, konzumovat produkt se zdá mnohem odcizenější volbou a ne pochopení velice skutečného odstupu (vzdálenosti) mezi samotným objektem a jeho užitím v kapitalismu. Vše se zdá být ztraceno ve vytrvalém teoretizování a téměř totalitárním relativismu vnuceném postmoderním diskursem a potřebou definovat sama sebe v rámci další standardní teorie se známým standardním nepřítelem a standardními spojenci.

Ženy, které chtějí vypadat jako supermodelky a jako sexy kočky z obálek magazínů a muži, kteří chtějí vypadat jako drsní macho sexy muži ze seriálů a televizní hlasatele, ožívují *„společnost spektáklu jako pouzí podporovatelé kultury.“* (G. Debord). A jiné ženy, které vyjadřují svou agresi (útočnost) vůči mužům, aby ukázaly, že nejsou jakýmkoliv mužem nebo muži zotročeny nebo muži, kteří se vyhýbají čestnému agresivnímu dialogu se ženou, protože se musí chovat hezky, aby nebyli označeni za sexisty nebo dokonce anarchističtí muži a ženy, kteří najdou chybné chování a vysvětlují je jako sexistické... jsou jen loutky potvrzující spektákl anti-sexistické teorie. Opravdoví anarchisté a anarchistky vyvinou veškeré úsilí, aby se vyhnuli pouhému potvrzování sexistického spektáklu a bojují proti němu, i přes mnoho tabu, problémů, teoretických slepých uliček a psaných i nepsaných politických agend.

Žena může být spoluviníkem „maskulinity“, které dovolí aby ji utlačovala (ji formovala, na ni byla uvalena). Všechny ženy (jak na západě, tak na východě, ač

na východě budou čelit ponižování nebo dokonce mučení) jsou schopné požadovat čas pro to, aby mohly mluvit, uvést své myšlenky a nápady do praxe, nadávat muži, pokud se jim jeho chování nelíbí, ponižovat muže, pokud se domnívají, že ponižuje jejich gender nebo je samotné.

Na druhou stranu, *Simone de Beauvoir* ve svém interview s *Johnem Gerassim* v roce 1976 prohlásila, že sekretářka nebo manželka dělníka se nemůže užívat privilegií, kterých si užívala jako žena, protože tyto ženy neopouštějí svou ženskou povahu a jejich život byl definován, určen předem. *Beauvoir*, jakožto existencialistka přijímá princip, že existence předchází bytí. Proto věří, že se člověk ženou nerodí, ale stává se jí. Prohlásila, že si tyto ženy musí být své závislosti vědomy a věřit ve svou vlastní sílu a ženy mající zájem na spolupráci na muži ovládané společnosti, si musí být vědomy své zrady. Nicméně tato pozice, kterou *Beauvoir* zastává předpokládá, že jen dobře vzdělané ženy jsou schopny pochopit společenské fenomény. Pochází toto vzdělání od certifikovaných institucí? Samozřejmě, že ne. Všechny ženy mohou cítit a vynucovat si svou svobodu bez toho, aby musely odkazovat na své povolání, třídní postavení, věk a sexuální touhy.

Neměli bychom „tiché ženy“ představovat jako pasivní nevinné ženy, protože jsou tak nuceny nevěřit svým vlastním myšlenkám a nakonec se cítí slabé, i k tomu, aby vyjádřily bytí jen dětinskou protimužskou identitu postavenou na netoleranci. Měli bychom být opatrní, aby naše teorie z emancipované ženy nějakým způsobem nevytvářely povinně asexuální ženu nebo děvku, která svou identitu staví na nějakém nesmírně ilustrativním vyprávění o svých politizovaných problémech. Tímto způsobem nikdy nepochopí, co z ní udělalo „tichou ženu“, a jakožto utlačovaná žena bude vždy lapena do vysvětlování a omlouvání svých problémů utlačující sexistickou společností a nikdy se hlouběji nezamyslí nad svými omezeními, strachy a nejistotami.

K nevychovaným mužům bychom v našich teoriích také neměly přistupovat

stereotypně, protože se tímto způsobem nevychovaní muži pouze ujistí o funkčnosti patriarchálních struktur a represivních mechanismů, které je jakožto muže reprodukuje. Budeme-li je pojmát jako skupinu a ne jako jednotlivce s jejich vlastními vrtochy, nebudou tito muži s to pochopit, že jejich chování nepřináší utrpení jen jiným lidem, ale i jim samotným. „Normální“ identity a dokonce i identity vymezující se proti normálním identitám jsou podrobeny omezením buržoazní morálky nebo nějaké karikatury morálky revoluční. První druh morálky je pasem pro spolehlivé otroky státu a ten druhý je pasem pro revolucionáře poražené buržoazní morálkou, jestliže se sami definují jen svým popřením buržoazní morálky. My ale žádný druh pasu nebo dobrozdání pro následování revolučních myšlenek nepotřebujeme. Dokonce pokud by existovala nějaká anarchistická morálka, staly by se z nás kacířky.

Požadovat morálku, která by vyhovovala všem je iluzorní. Co je fér pro jednoho, může být pro jiného omezující. „Objektivní“ morálka, která zachází s každým jedincem stejně, aniž by vzala v úvahu obrovské rozdíly mezi lidmi je otrockou morálkou. Každý jedinec může utvářet svou vlastní morálku a svá vlastní kritéria pro důstojnost v dvojích mezích schizofrenie a svobody.

Každá identitní skupina může definovat samu sebe. Zkušenosti jednání a účastenství v různých skupinách vytváří určité charakteristické typy chování. Různá sebevyjádření mohou spoluexistovat a to nám dává schopnost zkoumat nové fenomény a sociální vztahy. Jakákoliv ideologie neschopná pochopit společenské fenomény z nás dělá jen objekty této ideologie. Celé věky byly společensky uvědomělé osoby schopny vyjadřovat mnohem více inteligence a citlivosti v chápání společenských fenoménů, než osoby zahrabané v ideologii. Aktivista působící v různých bojích napříč identitními skupinami je pak mnohem schopnější dovést tyto aktivity až do revoluční fáze, ve srovnání s někým, kdo svou identitu vytvářel ve specifické skupině. Je mnohostranným aktivistou.

Každá osoba jakožto jedinec musí nutně vzdorovat, řvát, bojovat a požadovat

svou svobodu. Nikdo si nezasluhuje více respektu než ostatní. Nechceme muže, jež budou stále vyjadřovat svůj macho status za každou cenu, ani ženy stále truchlící proto, jak s nimi muži zacházejí. Užijeme-li našeho politického vědomí, musíme vědět a cítit, že muži, kteří ženami manipulují nebo se k nim chovají zle, legitimizují současné autoritářské struktury autority a přispívají tak k rozšiřování sítě nadvlády, která lidi utlačuje.

Pojem sexismus poukazuje na situaci, kdy někdo, muž nebo žena, věří, že jeho nebo její pohlaví je nadřazené nebo opačné podřadné, zdatné či neschopné, hodnotné či bezcenné ve srovnání s jiným genderem. Sexistické chování je takovým druhem chování, jež potvrzuje a dále uplatňuje stereotypy týkajících se mužů a žen a je ovlivněno a reprodukuje výše naznačené dojmy a přesvědčení. Nesmíme ale zapomenout, že nivelizace (vyrovnávání) rozdílů je matoucí, pokud nerespektuje zvláštnosti. Je nemožné udržovat zároveň základní sexistické osobní vlastnosti a snažit se odstranit nerovnosti mezi dvěma pohlavími. Zároveň chceme být sami sebou, podržet si vyjádření naší jedinečné individuality mezi ostatními lidmi. Jak říkala *Emma Goldman*, „*masa a individuum, skutečný demokrat a skutečný jedinec, muž a žena, se mohou stýkat bez vzájemného nepřátelství rozporů.*“ Podle jejího názoru mají ženy právo na lásku a sexuální uspokojení, ale jsou-li ženy jedinými kdo se emancipuje a celá společnost zůstane beze změny, zůstanou tyto ženy bez vhodného partnera.

Pokud jsou ženy osvobozeny od svých pout, ale zbytek společnosti je svými pouty nadále svázán, tak ani emancipace těchto žen nebude mít dlouhého trvání. Osvobození se netýká jen žen. Pokud zboříme všechny bariéry, osvobození a emancipace se stanou cestou k úplné svobodě, osvobozením od poslušnosti, běžné morálky a moci autority. Říkáme to jen proto, abychom si připomněly, že musíme vyhnout pastem hrdinných (heroických) žen. Sexismus se rozšířil všude, do všech vztahů. Naši soudruzi nejsou sexisté, ale autoritářská logika, kterou si anti-sexisté vypůjčují, aby mohli někoho za sexistu označit je sama sexistická. Kdo

jsou sexisté a kdo anti-sexisté? Jsou tyto role absolutně oddělené? Kde leží hranice mezi sexismem a anti-sexismem? Shoda na těchto vymezeních, jestliže jsou tato rozlišení vytvořena našimi sociálními (společenskými) normami, je sexistická.

Sloganem identitní politiky je „oslava odlišností“. Ovšem oslavou samolibosti je oslavovat iluzi, že je identita něco pevného a stálého. Je absurdní požadovat práva skrze potvrzování viktimizace. Souhlasím s tím, že se mají „odlišnosti oslavovat“, ale jiným způsobem a za jiným cílem. Můžeme slavit společně nebo můžeme oslavovat jakožto jedinci, kteří sami sebe utváří se znaky, kterými nás vy bavila společnost a stát. Chceme-li hovořit o identitě, pak ji musíme analyzovat filosoficky a politicky. Bází anti-sexismu je dialektika kulturních kategorií (machističtí muži a utlačované ženy), kterou utváří dominantní kultura. Definice specifického očerňovaného pohlaví, rasy nebo socioekonomické třídy udržuje homogenní kulturu panující morálky, tj. typickou kategorizaci, že něco zjistitelného odráží zdravý rozum, již vytváří etatisté, sexisté a rasisté. Marginalizace s utvářením marginalizovaných skupin neskončuje. Rozdělováním se vytváří dvě skupiny, dvě kategorie. Toto rozdělování se objevuje když popřeme boj skupin identitní politiky, ale rovněž se objevuje, když se samotní podporovatelé a účastníci těchto bojů rozdělí sami mezi sebou a své soudruhy označí jako nepřátele.

Vytváření dvou protikladných skupin znamená jak v teorii, tak i v praxi, že mezi těmito skupinami existuje konflikt, který musí být vyřešen. Veškeré chování je skenováno podceňovaným pohlavím. To je nutné, když sexisté nezaznamenají chování svého sexuálního objektu, dokud jsou hypnotizováni stereotypy dvou pohlaví. Anti-sexisté zkoumají každý zvyk, každé zbarvení a tón hlasu, ký projev sexistického patriarchálního makrokosmu.

Jazyk nás utváří, uspořádává a formuje. Není postaven na slovech jako takových, ale na užívání slov a jejich významu v určitém čase a na určitém místě. Nicméně anti-sexistická hysterie ohledně jazyka skládající se z vytváření nových slov a

neužívání určitých slov, nutí ty, kdo se vyjadřují hovorovým jazykem, aby se cítili provinile. Pokud se pohodlně a jednoduše staví význam (dopady) sexismu jen na pouhých slovech, vede to do slepé uličky. Fenomény jakými jsou metafory, ironie a nadsázka se v jazyce vyskytují hojně. Význam věty v níž se tyto fenomény vyskytují nemůže být odvozen jen z významů jednotlivých slov, z nichž se věta skládá. Stoupenci anti-sexismu končí jako prostí žaláři sémantiky slov a detektivové pátrající po hovorových vyjádřeních.

Lidé z identitních skupin a zvláště anti-sexisté v praxi dohlížejí na své členy, na své soudruhy na schůzkách a v každodenním životě vnucují jim určitou identitu, předepsané vzorce chování, které implicitně představují homogenní (stejnorodou) identitu. Někteří anti-sexisté předpokládají strukturu, která mužské chování pojímá jako přímý důsledek stereotypů převzatých od sexistické společnosti, analyzují lidi jako důsledek určitých procesů. Mnozí z nich jsou esencialisty, kteří ignorují komplexnost společenských vztahů a glajchšaltují jedince tak, aby zapadal do jimi užívaných kategorií, aniž by uvážili kulturní, psychologické a historické rozdíly, nebo nechali jedince pouze existovat nezátíženého jakoukoliv politickou analýzou, být prostě člověkem, spíše než produktem nelidských společenských mechanismů. To co říkáme je nejisté a chaotické.

Lem okolo nás je moc utážený a tak jej chceme uvolnit. Být v souladu s módou, nosit rtěnku, vysoké podpatky, drahé šaty a být moderní je dnes povinné. Nicméně dívka může rozhodnout nosit krátké bílé šaty, vysoké podpatky a rudou rtěnku a stále mít politické vědomí. Anti-sexisté by tuto dívku pravděpodobně vnímali jako hloupou a nebrali její názory vážně. A pak, kdo je tady sexista? Jak jednou upadneme do pasti anti-sexismu, nalezneme se skryty za hrubým vnějškem, ztrácíme naši ženskost a všichni muži jsou pro nás stejní.

Církev učí, že strach, pokora, mravopověstnost, skromnost a poslušnost jsou důležitými vlastnostmi zbožného křesťana. Církev učí, že ženy jsou méněcenné, předpokládá, že žena snadněji upadá do hříchu, tudíž by měla být zbožnou věřící a

loajální podporovatelkou autority muže v roli jejího manžela, otce nebo bratra. Kolik z nás má rodiče křesťany a slyšelo příběhy o Ježíši a panence Marii? Většina oficiálních náboženství se vůči ženám chová utlačovatelsky. My – muži, ženy, transsexuálové, homosexuálové, hermafroditi – musíme bojovat proti tisíci let patriarchátu a poddanství, stejně tak jako proti dědictví elitářství, feudalismu a celé průmyslové společnosti, abychom je vykořenily z našeho myšlení a našich vzpomínek.

Po staletí, od časů našich předků, všechny tyto patriarchální společnosti neplodily jen poslušné a poddajné ženy. Ty samé společnosti zrodily také divoké a svobodné bytosti – bohyně a orgiastické ženy, revolucionářky a básnířky, snílky a čarodějnice. Minulost nemůže být od současnosti oddělena, vždy zanechá na těle dneška svou stopu. Abychom zachovaly cestu do budoucnosti otevřenou, musíme odstraňovat překážky, jež jsme zdědily z minulosti, ale ne bojovat proti minulosti jako takové. Nedobožované bitvy sexuální revoluce nás zanechaly se zvyky, návyky a předsudky konzervativní společnosti začátku 20. století. Abychom tento konzervativismus překonaly, musíme zjistit, které z těchto prvků jsou opravdu překážkami, a ne se pokoušet vymazat všechny připomínky minulosti, jak mnozí anti-sexisté činí.

Zároveň s tím, jak církve vynucuje sexuální puritánství, v podmínkách schizofrenního protikladu kapitalismus prostřednictvím všemožných médií a reklam nabízí cynický hedonismus a egoistický sexismus jako modlu společenské prestiže a moderního způsobu života. Je tedy zřejmé, že je pro lidi bojující proti sexismu, v jejich snaze vyhnout se cynickému kapitalistickému sexismu, snadné sklouznout k reprodukování puritánských postojů a asexuálního způsobu života. Na druhou stranu je možné, že ti, kdo chtějí bojovat proti křesťanské morálce a puritánským vzorcům sexuálního chování upadnou do pasti egoistického, po sexuální stránce extrémního života a sebe-potvrzujícího fetišismu, doprovázeného neschopností utvářet a udržovat dlouhodobé milostné vztahy. Těmto dvěma

problémům musíme každodenně čelit v našem boji za erotické, radostné milostné vztahy.

Soudružky mohou přijmout puritánský odpor vůči sexu a sexualitě a začít vůči pornografii a všem druhům erotismu prosazovat cenzuru, kontrolu a všemožně je potlačovat. Toto represivní chování vyrůstá ze systému hodnot, k jehož vykořenění bude třeba mnoha let či dokonce staletí. Až se tak stane, budou nové generace opravdu vyrůstat bez sexismu a nikdo z nás sexistou nebude.

Moje drahé/zí, dnes ve společnosti postavené na hierarchických institucích a vztazích moci a nadvlády přece nemůžeme být nesexistické/nesexističtí. Odpor a útlak proti tomu, o čem sníme, vychází z panujících autoritářských společenských mechanismů, spíše než od maskulinních mužů, z patriarchálního chování a sexismu. Anarchistky a anarchisté musí vnímat na genderu postavené bezprávi jako vyjádření vládnoucího kulturního etosu a ne přehnaně kritizovat své soudruhy z pozic anti-sexistické logiky. Musíme dekonstruovat panující skutečnost a všechny struktury této civilizace. Musíme popřít současnou morálku a významy slov. Jakožto jednotlivci musíme překonat chápání sexismu jako individuální záležitosti nebo jen jako institucionálního, společenského a kulturního problému. Společnost ovlivňuje jedince a jedinec zase společnost, jejich vztah je vzájemný. Jsou monotematické kampaně součástí celku? Analýza a politický boj jež jsou založeny na nějaké „objektivní“ vlastnosti pouze vytváří skupiny rozdělené podle těchto rysů (gender pro sexismus, rasa pro rasismus, třída pro classismus, národnost pro nacionalismus). Identitní politika jen posiluje identity udržované, racionalizované a utvrzované sexisty, rasisty, nacionalisty a gubernátory.

Začlenění se do nějaké skupiny a ztotožnění se s ní nepostačuje. Myslíme a jednáme tak, abychom dominantní kulturu rozvrátili. Boje postavené na identitách a rozdělené podle nich, nemohou ze svých dílčích pozic panující realitu zničit.

Sociolog *Joshua Gamson* poukázal na dilema: jestli vůbec etnické/esencialistické

zachovávání hranic a queer/dekonstrukční destabilizace hranic dává smysl. *Gamson* je přesvědčen, že queer politika odkrývá limity esencialistických gay a lesbických identitních politik, které v podstatě posilují binární rozdělení, počítaje do něj i rozdělení na muže a ženy, hetero- a homosexuály, vnucená politickým útlakem. Tvrdí ale také, že „dekonstruktivistické“ strategie zůstávají zcela hluchými a slepými vůči naprosto konkrétním formám institucionalizovaného násilí, na něž je nejlogičtější odpovědí odpor beroucí na sebe podobu a uskutečňující se formou určité konkrétní identity. Zde si lze vypůjčit slova sociologa *Jeffreyho Weekse*: „operativní (provozní) identity jsou fikcemi, bez kterých se neobejdeme.“

Kapitalistický systém je sexistický. Prosazuje „objektivní“ normy krásy, obchoduje se vším na co si jen vzpomenete a ničí planetu spotřebním průmyslem. Kapitalismus dělá zboží z vody, potravin, umění, filosofie, minulých revolt, lásky i sexu. Lidské tělo je pro něj kasička na drobné. Iluzi šťastné rodiny nebo muže milujícího ženu využívá k prodeji spotřebního zboží, soukromého vzdělání a bankovních půjček. Zneužívá našich sexuálních tužeb k prodeji aut, šampónů a zubní pasty. Propaguje obraz ekonomicky zabezpečeného páru, aby jej prodal člověku, který chce po celý život platit úrok 10%, aby mohl žít v kapitalistickém snu. Našimi každodenními rozhodnutími a životní rutinou zachováváme mnoho státních institucí a tržních voleb, jež udržují tento svět při životě. Všechny ty dny a roky strávené v kancelářích, školách, na univerzitách v obchodech a supermarketech přispívají k fungování této společnosti a rozšiřování jejího pole působnosti. Naše disciplína chamtivost tohoto systém jen zvyšuje. Boje proti sexismu, rasismu, homofobii, společenské apatii a poslušnosti vůči diktátu módy, masmédií a egocentrismu jsou všechny součástí boje za kulturní a společenskou změnu.

Konfrontovat určitá individuální chování je synonymem konfrontace režimu. Revoluce je neustávajícím procesem mutace a neustálým vědomým rozhodováním

a definováním světa v němž žijeme. Každá z nás se svými přáteli nebo milencem musí učinit první skok za hranice reality. Jsme radikální individua, která touží zničit tento svět; bojujeme-li, bojujeme za naše životy. Rozhodly jsme se bojovat za úplnou svobodu motivovanou našimi sny a ne rozhodnutími nějakého shromáždění nebo skupiny. Loajalita ke skupině nás někdy může omezovat, ale loajalita k tlukotu našich srdcí stojí nad vší politikou. Vždycky tu budou muži, ženy a děti s nestydatou nebo ohleduplnou povahou, drzí nebo stydliví lidé, lidé sprostí i slušní, mrzouti i lidé vlídní, nymfomaniakální povahy i lidé asexuální.

Kapitalismus neohrozíme tím, že přestaneme být sexisty, ale pokud sekneme s prací nebo vypadneme z univerzit, může se kapitalistický systém zhroutit. A i když se to nestane, budeme moci věnovat více času boji proti státu, naší kulturní revoluci, být déle na barikádách, mít více času na sebekultivaci (k pochopení společenských jevů a utváření kritického myšlení) nezávisle na námezdním otroctví a ranních hodinách trávených ve třídách. Tento čas, který vždy schází, čas, který jsme nevěnovali našim přátelům, láskám, shromážděním, squattům, našim projektům, demonstracím a bojům, ztělesňuje naše okovy. Hodiny, které musíme věnovat systému jsou hodinami, které spolu nesdílíme.

Někteří lidé si myslí, že největším problémem řeckého anarchistického hnutí je sexismus. Jakožto řecká anarchistka jsem přesvědčena, že největším našim problémem je, že anarchistické hnutí nedokáže společnosti vysvětlit, jak by mohl anarchistický svět fungovat. Neužíváme anarchistickou sociální ekonomiku. Když kultivujeme samy sebe, vzájemným působením kultivujeme i komunitu kolem nás. My anarchisté si musíme být našeho boje proti panujícímu kulturnímu etosu vědomi a užívat zkušeností, které máme s vědomím našich vlastních limitů. Bojujeme za vizi o niž sníme a za dech této vize. Bojujeme proti autoritám, kdekoliv se s nimi setkáme.

Sexismus bude trouchnivět jak uvnitř, tak i vně kapitalismu, s tím, jak se budeme objevovat na každém pochodu a v každé menší i větší rebelii. Budeme se zabývat

problémy, diskutovat o nich a kritizovat, sdílet myšlenky a sny, takže nebudeme anti-sexismus vnímat jako zvláštní záležitost oddělenou od těla revoluce (od revoluce jako celku). Budeme bojovat za práva gayů a leseb, stejně jako bojujeme za zničení státu. Budeme bojovat za identitní a genderovou věc, stejně jako bojujeme proti útlaku a vykořisťování. Budeme bojovat bez rozdílu za práva transsexuálů, jako bojujeme za naši vlastní svobodu. Možná nejsme transsexuálové, nebo možná není v naší zemi problém dát holce francouzáka, ale v Ugandě, Maroku, Saudské Arábii je to nelegální a nebezpečné a za takovéto polibky tě tam mohou poslat do vězení. Možná, že v tvé zemi není nelegální být homosexuál, ale v mnoha zemích tě kvůli tvé homosexualitě mohou rodiče poslat do psychiatrické léčebny. Bojujeme za osvobození žen a proti sexismu.

V současnosti vyrůstáme v sexistické společnosti, která do nás cpe myšlenky, že je žena oproti muži méněcenná. Náplní anti-sexismu není jen boj proti formám sexismu, jakými jsou znásilnění, domácí násilí a otevřeně sexistická slova, ale také změna chování v našich vztazích, vzepření se myšlenkám, které utváří kulturu znásilnění, způsobu jakým jsou lidé socializováni. Anti-sexismus se staví proti chování a myšlenkám, které prosazují maskulinní sexismus a odcizují ženy, jak v osobních vztazích tak i v politických skupinách. Vztahy ovšem nejsou tak jednoduché, vždycky je to složitější, než se na první pohled zdá, toho si musíme být vědomy.

Jsme lidé, muži se od žen mohou lišit stejně tak jako se od sebe navzájem liší každý z nás. Někteří lidé jsou stydliví, zatímco jiní ne; někdo je charismatický, zatímco někomu charisma chybí. Některé ženy jsou citlivé, jiné ne. Někteří muži jsou tlustí, jiní hubení. Někteří lidé mají péro, jiní mají píču... některé ženy si pičku holí, jiné ji mají chlupatou. Některé ženy jsou maskulinnější než jiné, někteří muži jsou feminnější než jiní muži. Někteří muži jsou víc „macho“ jiní nejsou „macho“ vůbec. Některé ženy jsou nymfomanky, jiné nejsou schopny dosáhnout orgasmu.

Maskulinita a feminita jsou osobnostními rysy, osobním šarmem, chcete-li. Je věcí

vkusu, zda má někdo rád machistického muže nebo muže zženštilého, stejně tak jako je věcí vkusu, zda má někdo rád teeneagerku nebo zralou ženu, BDSM dominu nebo poslušnou otrokyni. Maskulinitu a sexismus nelze ztotožňovat. Někteří maskulinní anarchisté ze čtení o ženském osvobození a feminismu pochopili povahu sexismu a anti-sexistický boj pouze povrchně. Když se pokusíme analyzovat sexismus uvnitř anarchistického hnutí odděleně od sexismu ve zbytku společnosti, tak budeme vytvářet jen pseudoanalýzy a pseudopolitiku – mikrologiku pro mikroanalýzy. Anarchistické prostory se nenacházejí někde mimo tento svět, na nějaké jiné planetě, proto je také nemůžeme analyzovat odděleně jako komunity existující mimo kapitalismus. Anarchisté nejsou světcí žijící na vrcholcích posvátných hor v cizích zemích daleko od velkých matek a otců. Musíme pochopit, co sami reprodukuje.

Můžeme být vůči anarchistickým prostorům, které tvoříme sebekritičtí, ale nemělo by nás to paralyzovat. Ženy, které znám přispívaly k chodu hnutí a podílely se na něm jak jen mohly nebo jak samy chtěly před, během i po prosinci (2008). Žádný soudruh jim nepřekážel, nechoval se k nim neuctivě a nikdy je na schůzích nepřerušoval jen kvůli tomu, že jsou ženami. Lidé ženy na schůzích přerušovali stejně tak jako mohou přerušit muže, pokud nerespektují nebo nesouhlasí s tím, co říkají, ale ne kvůli jejich genderu. Neexistují žádné maskulinní nebo feminní diskuse, přímé akce a vylučování holek nebo kluků z účasti na nich. Má-li jedno z pohlaví převahu, odpor nezískává vlastnosti tohoto pohlaví, každé z pohlaví v sobě nese určitou pružnost a je ovlivňováno jiným pohlavím. Maskulinní a feminní podíl na odporu je pitomost, existuje jen odpor. Ženy nejsou při pouličních bojích, žhářských útocích, na schůzkách a při rozhodování považovány za slabší pohlaví a nehrají druhořadou roli.

Dualismus rozděluje realitu na dvě části, dobrou a špatnou. Anti-sexisté jsou ti dobří a sexisté ti špatní. Antisexisté chtějí vyhlásit autoritu mužů jako utlačující, ale anarchisté musí bojovat proti útlaku vyjadřovanému celkem autoritářské

společnosti. Anarchisté bojují proti odcizení, vykořisťování a moci jako takovým, tak jak se projevují v přáních, nadějích, konání a plánech každého člena této společnosti. **SOUČÁSTÍ TOHOTO BOJE JE I BOJ PROTI SEXISMU.**

Celý svět – naši přátelé, rodiče, výlety, tripy na LSD, to co čteme nebo posloucháme – nás ovlivňuje. Rozhodly jsme se osvobodit se od morálky a sát se nejextrémnějšími bytostmi. Rozhodly jsme se překonat identity vnucené společností, tradicí a dokonce i anarchistickými prostory. Dekonstrukce nesmí vést k nihilismu; můžeme tyto identity dekonstruovat, abychom došly k nové syntéze, novému porozumění problémům a k novým obzorům.

K účasti na našich činnostech povzbuzujeme ženy stejně tak jako muže, děti nebo babičky. Jsou to častěji muži nebo ženy, kdo má proslov? Kdo pro organizaci pracuje, a kdo je za to ctěn? Tyto otázky se dají zodpovědět, ale jde o pouhou statistiku. Ve světě teorie chaosu statistiky normality nefungují!

„Připoj se k vpouře... Zamiluj se.“

Chceme oslavovat naše tekuté identity a ne obnovovat politicky konstruované identity. Anarchistické hnutí bojuje proti sexismu, ale neidentifikuje se s nějakou zvláštní anti-sexistickou ideologií. Můžeme definovat sexistické chování, ale ne to, jak by mělo vypadat chování anti-sexistické. Anarchističtí aktivisté bojují proti sexismu, ale ne prostřednictvím zvláštní ideologické identity „anti-sexistů“. Společnost v sobě ponese sexismus, dokud nezačneme bojovat proti autoritám, vykořisťování a odcizení.

[1] Louise Michel (1830 – 1905) byla francouzskou anarchistkou, učitelkou a zdravotnicí. Podílela se na povstání Pařížské komuny. Své psaní pojímala jako emocionální proces a ne jako proces intelektuální. Jejím základním a nejpůsobivějším povahovým rysem byla schopnost vyprovokovat na demonstracích jak spontánní hněv proti bezpráví, tak i podněcení sponntánní podpory a vzájemné pomoci v širší společnosti.

[2] Rozdíl mezi preformance a performativitou spočívá v tom, že performance předpokládá existenci subjektu, zatímco performativita bojuje proti samotnému pojmu subjekt.

„Během prosince 2008 si anti-sexistky stěžovaly na sexistické chování našich soudruhů a mládeže v ulicích. Zazněl tam slogan „Fízlové, děvky, vraždíte děti!“ To otevřelo diskusi, v níž ženské skupiny podílející se na prosincovém povstání, prostřednictvím plakátů a komuniké, vyjádřili názor, že je mezi anarchisty mnoho sexistů a hnutí jako celek má se sexismem problém. Členky řeckých anarchistických kolektivů spravujících anarchistické prostory se začaly bavit o tom, co je sexismus, co se dá nazvat anti-sexismem a jak se dá proti sexismu efektivně bojovat. Tato debata byla více méně přerývaným dialogem odehrávajícím se na obsazených univerzitách a ve chvílích klidu, kdy jsme rozdýchávali plíce popálené slzným plynem a mnuli si oči na barikádách.“